

Артем Чех

Нарта

*Часть сборника
Рожеві сиропи (збірник)*

Артем Чех Нарта

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=4570448

Артем Чех «Рожеві сиропи», серія «Графімі»: Фоліо; Харків; 2011

ISBN 978-966-03-5408-1

Аннотация

...У мене був знайомий – кодер. Чи хакер? Ні, таки кодер. Я не знаю дня, коли б він просидів у своєму продавленому кріслі перед монітором менше дванадцяти годин. Речі у його кімнаті були розташовані таким чином, що з крісла можна було дістати будь-що. ...Цей прищавий кодер може за кілька хвилин написати складнючу програму або зробити інтернет-портал – нахатеемеліти, напехепешити, флеш, знову ж таки. Навіть дос. Хоча справа не в тому, що міг мій знайомий кодер, а у тому, що одного разу він закохався.

Содержание

2005

4

Конец ознакомительного фрагмента.

8

Артем Чех

Нарта

2005

У мене був знайомий – кодер. Чи хакер? Ні, таки кодер. Я не знаю дня, коли б він просидів у своєму продавленому кріслі перед монітором менше дванадцяти годин. Речі у його кімнаті були розташовані таким чином, що з крісла можна було дістати будь-що. Навіть пульт від телевізора, який знаходився в іншій кімнаті.

Як так можна жити? – питав я сам у себе, не отримуючи відповіді, проте знаючи, що цей прищавий кодер може за кілька хвилин написати складнючу програму або зробити інтернет-портал – нахатеемеліти, напехепешити, флеш, знову ж таки. Навіть дос. Я в цьому не розбираюся. Хоча справа не в тому, що міг мій знайомий кодер, а у тому, що одного разу він закохався.

Він її побачив на одному порносайті...

– Та я знаю, – казав він мені, – що на цих сайтах стільки м'яса, що можна звихнутися, але ж ти подивись на неї...

Я без ентузіазму дивився на цю брюнетку, що стояла розкарячена посеред порожнього басейну, посміхалася і чомусь тримала в руках надувного круга у вигляді кита. Яюсь вио-

кремити її із сотні інших розкарячених тіл у мене не виходило.

– Що в ній особливого? – запитав я. – Вона ж така, як і інші, якщо не гірша. Ти подивись на її некрасивий квадратний живіт, на її жовті зуби, на цього кита, врешті-решт...

– До чого тут кит? – образився знайомий і поспіхом закрив вікно «опери».

Потім ми до пізнього вечора пили міцний, наче дьоготь, чай, дивилися через справжнє скляне вікно на безлюдну Лютеранську, переглядали його колекцію спалених оперативок та відеокарт...

Коли вже у коридорі я вдягався, він з непідробною надією у погляді подивився кудись глибше моїх очей і сказав:

– А все ж таки вона така жіночна...

– І що з того? Підеш її шукати?

Тоді він промовчав, а за два тижні подався до Мілана.

– Куди? – не зрозумів я.

– В Мілан. Вона там, я її знайшов...

Він повернувся за місяць. Запросив мене в гості, сказав, щоб я взяв із собою пива і чіпсів. Я прийшов, коли на вулиці вже було темно.

– Ось вона! – привітав мене хакер і вивів у коридор злякану і некрасиву жінку з чоловічим обличчям.

– Вона розуміє українську? – спитав я.

– Ні, – відповів приятель. – Вона румунка.

– А де кит? – не знати чого спитав я.

– Хто?

– Ну, пам'ятаєш, у неї був надувний круг у вигляді кита?

– Знущаєшся, – образився він. – Я такого натерпівся, поки визволяв її з рабства.

– Вона – рабиня?

– Так, тобто вже ні. Вона вільна. Румуни не захотіли її приймати назад. Розумієш, я її люблю.

– Кого? – питаю. – Цю?

Ця, здається, зрозуміла, що я не схвалюю рішення її рятівника стосовно того, аби він взяв її жити до себе. Вона зама- хала руками, почала кричати, з чого я зробив висновки, що вона як мінімум біснувата.

– Вона ж біснувата, – бридливо констатував я.

– Ти придурок, – занервував приятель, – якби ти стільки перетерпів, скільки вона... Ти знаєш, що їй туди засовували?

– Куди?

– Її гвалтували одночасно сім негрів. Вона нещасна жінка.

– А мені здалося, що на фотографіях вона виглядала цілком щасливою... Білосніжкою.

Румунка знову почала гомоніти, вставляючи англійське «по».

– Вона знає англійську? – поцікавився я.

– На рівні другого класу середньої школи.

– Неперевершено, – здвигнув я плечима.

– Пиво приніс? – запитав хакер. – Будемо її відпоювати.

– Я б коньяку взяв.

– Вона пиво любить, – пояснив друг.

Румунку звали Нарта. Якесь дивне ім'я, подумав я, хоча хто знає цих румунів, увесь час щось нове придумують. Ми сиділи близько години у напівтемряві, їли сир і чіпси. Приятель показував Нарті відеокарти і поламані вінчестери.

– Ти її лякаєш, – сказав я. – Вона зараз подумає, що ти їй будеш це засовувати.

– Куди? – не зрозумів хакер.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.